

гарски балисти и неизброимата Асенова рат, за да им дадат дързост.

Докато бърз гончия преминаваше Хемските проходи, за да занесе на samodържеца грозната вест за смъртта на патриарха, в Търнов всички църкви бяха препълнени с народ, който се молеше за оздравяването на царица Анна. Морията бе влязла и в царския дом. Кой можеше да смята, че ще може да бъде запазен и неговия? Не, чумата трябваше да бъде заловена. Дорде не я заловят и откъснат от шията ѝ торбичката с имената на тия, които трябва да умрат, тя нямаше да престане да прави зло. Но по какво можеше да се познае? Казваха, че имала кози крака и четири пръста на ръцете. Затова всеки щом срещаше непозната жена най-напред се взираше в ръцете и краката ѝ. Други пък разправяха, че носела в ръката си сърп или торба пълна със стрели, за да коси и прострелва старо и младо.

Към Царевец се бе запътила една бедна старица, която искаше на всяка цена да бъде заведена при царицата. Недоверчивите стражи я гледаха изпълнени с неприязън. Да не бе това самата сладна и медена? Взираха се в ръцете ѝ, неволно отправяха взор към дългия ѝ чукман, за да видят нозете ѝ. Плаحوвете и врявата на бабичката стигнаха чак до ушите на княза, който ден и нощ стоеше край вратата на стаята, в която лежеше болната, или скланяше чело в молитви пред олтарите на църквите. През отворената врата той виждаше скъпото, изтощено лице, восъчно бледо, попръскано с морави сенки, със заклопени очи, потънало дълбоко във възглавките. Защото никаква повеля, дори и най-строгата, не бе в състояние да го махне от там.

По два пъти на час той взимаше решение да пише на баща си, след това се отказваше. Не, тя трябваше да оздравее. На всяка цена. На всяка цена... Ако той го повикаше, това не значеше ли, че се бои от злото? Не... То нямаше да прекрачи дома им. Защото тогава можеше да се случи още по-грозна беда... И Петър не смееше дори да спре мисълта си върху това, което би могло да стане. Царица